

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΩΡΑΝ ΤΟΥ ΔΕΙΗΝΟΥ

— τούτη είναι ότι (Έκπλωση Eugène Chavette) αυτήν την ώραν δεν γίνεται στην πόλη από την οποία πάντα έχει φύγει καθώς την πόλη μεταβαίνει στην Αθήνα.

Ο κύριος Μακρυκώστας καὶ ἡ σύζυγός του δειπνοῦσιν ἀκριβῶς εἰς τὰς ἔξ. Ο σύζυγος, ἀπὸ πρωΐας ἀπουσιάζων, ἐπιστρέφει ἐπτά λεπτά βραδύτερον τοῦ συνήθους.

Η κυρία (χωρὶς νὰ τῷ δώσῃ κατιρόν γιὰ ὅμιληση). Εκρουσεις τὴν θύραν, καὶ μοὶ ἐφάνη ὅτι ἂντοι διατρός.

Ο κύριος (ἀνήσυχος). Οἰατρός; Ησθένης λοιπόν;

Η κυρία. Καὶ ἐπειδὴ εἴμαι υγιὴς, ὄφειλει διὰ στόμαχός μου νὰ ἀντέχῃ ὅσον σὺ θελεῖς; Επειτα, δὲν εἶναι ἀσθένεια νὰ περιμένω μὲ ἀγωγίαν, σκεπτομένη μὴ σ' ἐπάτησε καμιαὶ ἄμαξαι εἰς τὸν δρόμον;

(Ο σύζυγος, προβλέπων κατατιγίδα, σιωπᾷ).

Η κυρία. Τούλαχιστον θ' ἀπαντήσῃς εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου;

Ο κύριος. Εἰς τί;

Η κυρία. Σκοπεύεις νὰ ἔρχησαι εἰς τὸ ἔξης πάντοτε τοισύτην ὄφραν;

Ο κύριος (μειλιχίως). Άλλα τί πτωία, ἀγαπητή μου, διὰ πτωχός, ἀφοῦ μοὶ ἔτυχε μυστικὴ τις ὑπόθεσις;

Η κυρία. Καὶ ποῖος μοῦ ἔγγυᾶται, ὅτι μεθαύριον δὲν θ' ἀπουσιάσῃς διὰ μίαν ἔδομάδα; Αρχιζει κανεὶς ἀπὸ ἐπτά λεπτά - λεπτά τῆς ὄφρας καὶ καταλήγει εἰς ἔτη.

Ο κύριος. Α! αὐτὸι εἶναι ἀδύνατα.

Η κυρία. Πῶς; ἀδύνατα! .. Σὺ δὲν οἶδες δὲν μοὶ διλεγεις χθὲς διὰ τὸν ναύαρχον Λαπερούζ, διτις εφυγει μὲ τὸν σκοπὸν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν σύζυγικὸν οἶκον καὶ ἐν τούτοις ἀκόμη λείπει;

Ο κύριος. Αλλ' αὐτὸι τώρα συνέθη πρὸ ἐννενήκοντα χρόνων.

Η κυρία. Τόσον τὸ χειρότερον.

Ο κύριος. Καὶ ἐπειτα, ἐπνίγη, ως σοὶ εἶπον, εἰς ναυάγιον.

Η κυρία. Τί σ' ἐμποδίζει νὰ μοὶ λέγῃς ὅτι ἐπνίγη εἰς ναυάγιον, ἀφοῦ δὲν εἶναι ἐδῶ κανεὶς δοτις νὰ σὲ διαψύσῃ. — Α! πολὺ ἀπατᾶσαι ἀν νομίζεις, ὅτι δύνασαι νὰ μὲ ἀφῆσῃς καὶ νὰ γράψῃς τὴν ἀλλην ἡμέραν εἰς τὰς ἐφημερίδας, διὰ ἐμβῆκες εἰς ἀερόστατον τὸ διποῖον ἔξηρανίσθη. Αὐτὰ εἰς ἐμὲ δὲν περνοῦν. Παρκαλῶ νὰ λείψουν εἰς τὸ μέλλον παρόμοια ἀποπ.

Ο κύριος. Αλλὰ ποῦ ἔγκειται τὸ ἀτοπον;

Η κυρία. Ο κύριος προσποιεῖται διὰ ἔρχεται πλήρης μυστηρίου... Τὸν ἐρωτᾶς καὶ σοὶ ἀπαντῷ ὅτι πρόκειται περὶ μυστικῆς ὑπόθεσεως... Ω! δὲν εἴμαι περίεργος νὰ μάθω τὸ περίφημον μυστικόν σου, διότι... ὑπάρχουσι μερικὰ πράγματα τὰ ἥποια καλλιοῦν ν' ἀγνοῆταις.

Ο κύριος, Α, σχι! σχι! μὴ φοβεῖσαι. Σε βεβαιῶ διτις ειργαζόμην χάριν ἀλλου.

Η κυρία. Καλὸν καὶ τοῦτο, νὰ μὴ δύνασθε νὰ διολογήσητε τοισύτην ὑπόθεσιν.

Η κυρία. Σοὶ τὸ ἐπαγγελματίαν, διὰ δὲν δύνασαι, διότι μοὶ τὸ ἐπεβαλε.

Η κυρία. Βέβαια, λαμπρὰ αἰτιολογία!

Ο κύριος (ἐκτὸς ἔσπιτοῦ). Α! θὰ μὲ χάμης νὰ παραφρονήσω.

Η κυρία. Μετεῖνη ἡσυχος, δὲν εἶναι φόβος.

Ο κύριος. Επὶ τέλους, ἀκουσον, διὰ νὰ ἡσυχάσης.

Η κυρία. Οχι, σχι, περιττὸν εἶναι.

Η κυρία. Τίς η ἀνάγκη; Θὰ εὑρηκει κανεὶς ἀπὸ τὰ συνήθη φεύδη σου.

Ο κύριος. Θὰ τὸ ιδωμεν· ἀλλὰ θὰ μὲ ἀκούσης λοιπόν;

Η κυρία. Ας εἶναι λέγε τὸν μῆθον σου.

Ο κύριος (ἀρχεται ἡ ἔξομολόγησις). Ήμην...

Η κυρία (διακόπτουσα). Νὰ γνωρίζης ὅμως, διὰ δὲν θὰ πιστεύσω οὔτε λέξιν.

Ο κύριος. Τότε, σιωπῶ.

Η κυρία. Τὸ ἐπερίμενα, νὰ φύξης εἰς τὸ χειλός καὶ ἐπειτα νὰ σιωπήσῃς, μὴ εύρισκων καυμάτιν πρόφασιν.

Ο κύριος. Άλλα εἰς τὴν πίστιν μου!!

Η κυρία. Βέβαια; ὅρκίζεσαι, διὰ νὰ λάθης καιρὸν νὰ ἐφεύρης τὸ φεῦδός σου.

Ο κύριος (ἔξω φρενῶν). Διάβολε! θ' ἀφέσῃς νὰ διμιλήσω;

Η κυρία. Ω! λέγε, λέγε, ἡ παπεινή σου δούλη σὲ ἀκούει.

Ο κυρίος. Ήμην λοιπό διλητην τὴν ἡμέραν εἰς τὸ πόδι, χάριν ἐνὸς φίλου μου, διτις ἔχρεωκόπτης χθὲς, διὰ νὰ τὸν σώσω, δίδων τὴν ἔγγυησίν μουν

Η κυρία. Καὶ ἐπειτα;

Ο κύριος. Αὐτὸ μόνον.

Η κυρία (στενοχούσα). Α! Τὸ καλὸν εἶναι διὰ ἔξηστηλισα τὸν ἀρτον μας διένα μῆνα, διότι ἐπλήρωσα χθὲς τὸν ἀρτοπώλην. Αὔριον θὰ μάθω τὸν Τάκη μας νὰ κοιμᾶται κατὰ γῆς, διότι ἔκει θὰ καταντήσῃ, ἀφοῦ διὰ πατέρας του θυσιάζει τὴν περιουσίαν του διὰ τὸν τυχόντα ἀγύρτην.

Ο κύριος. Αγύρτην! Πῶς τὸν ὄνομάζεις οὕτω χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζης!

Η κυρία (μετὰ περιφρονήσεως). Εἶναι χωρὶς ἀλλο ἔκεινη ἡ ἀράχνη, ἔκεινος δι μωρὸς δι Ξανθάκης.

Ο κύριος. Διπλῆ πλάνη! Πρῶτον, δὲν εἶναι δι Ξανθάκης..., καὶ δεύτερον, δι μωρὸς δι Ξανθάκης πᾶν ἀλλο εἶναι δι μωρός. Εἶναι μοναδικός μυθογράφος.... ἀλλος Αἰσωπος.

Η κυρία (παρωργιεμένη). Οσον σκέπτομαι ὅτι εἶχε τὴν ἀναίδειαν νὰ μοῦ ἀφιερώσῃ μίαν ἀπὸ τὰς μουντζούρασι του!... «Αφιερώ, κυρία, εἰς ὑμᾶς τὸν καρπὸν τοῦτον τῆς μουστῆς μου...» Μὰ καὶ τὶ μοῦσα!

(Απαγγέλλουσα μετ' εἰρωνείας.)

Μὲ τὸν χόρη ἐνὸς γέρου Ετρελλάθη ἐνας ἐλέφας.

Τὴν ἔζητησε γυναικα,

Μὰ δι πατέρας της τοῦ λέγει;

Τιμὴ βέβαια μοῦ κάμνεις

Καὶ τιμὴ πολὺ μεγάλη.

Άλλὰ σκέπτομαι δὲ κόσμος

Τί γι' αὐτὸν θὲ νὰ μοῦ φύλη.

Ἐπιμύθιον

Κάθε μέρ' ἀνοησίαις κάμνομε τόσαις καὶ τόσαις

Καὶ γιατί; γιὰ ἔνα φόβο: «Τί θὰ ποῦν ἡ κακαῖς

[γλώσσαις!!!]

Αἴ! τι μωρία! Δύναται ποτὲ μίκη κόρη νὰ λάθῃ

ώς σύζυγον ἐλέφαντα;

Ο κύριος. Εγώ, γυναῖκα μου, ἀφ' ὅτου ἀνεκαλύ-

ψθη τὸ τηλέφωνον καὶ τὸ φωνογράφον, τίποτε πλέον

δὲν θεωρῶ ἀκατόρθωτον.

Η κυρία (μανιώδης). Καὶ λοιπὸν δὲ αὐτὸν τὸν

ἀθλιον κατέστρεψε τὴν οἰκογένειάν σου... Ω! μό-

λις τὸν εἶδον κατὰ πρώτον εἰς τὴν οἰκίαν μας μὲ τὰ

χονδρά του ὅποδήματα, ἀμέσως τὸ προέβλεψα. Καὶ

τώρα κρατεῖ εἰς χειρας του δλόκηρον τὴν τύχην

μας, ἀφοῦ ἔδωκες δὲ αὐτὸν ἔγγυησιν.

Ο κύριος (θυμόως). Σοὶ λέγω λοιπὸν δὲν δὲν εἶνε

αὐτός.

Η κυρία. Άλλα τότε θὰ εἶνε κακεῖς ἄλλος κα-

κούθης, τοῦ ἑπούου δὲν τολμᾶς νὰ μοὶ εἴπης τὸ

ἔνομα.

Ο κύριος. Μὴ εἶσαι ἀδικος. Αν τὸν μάθης θὰ

λυπηθῆ.

Η κυρία. Βέβαια, διότι θὰ ήνε κακεῖς ἄθλιος,

κακεῖς κλέπτης...

Ο κύριος (γαλήνιος). Εἶνε δὲδελφός σου, δοστις

ἔπαξε πολὺ ἀσυνέτως εἰς τὸ χρηματιστήριον.

Η κυρία (μετανοοῦσα). Ω, σύζυγέ μου, συγ-

γνώμην.

(Οι δύο σύζυγοι περιπτύσσονται ἀλλήλους).

Ο κύριος. Καὶ τώρα, ἀφοῦ ἐπανενύρομεν τὴν εἰρή-

νην, δειπνοῦμεν.

Η κυρία. Ακόμη.

Ο κύριος. Διατί ἀκόμη; Τοῦτο μὲν τοιούτοις

Η κυρία. Εχώ στείλει τὴν ὑπηρέτριαν ἔξω, καὶ

δὲ αὐτὸν, τὸ φαγητὸν ἡργησε καὶ θὰ ήνε ἔτοιμον εἰς

τὰς ἐπτά.

Ο κύριος. Εἰς τὰς ἐπτά!... Καὶ μὲν ἐπέπληττες

δὲ ὀδήγων λεπτῶν ἀπουσίαν;

Η κυρία. Τὸ ἔκαμπα, ἀγάπη μου, διὰ νὰ περάσῃ

ἡ ὥρα χωρίς νὰ στενοχωρήσει ἐκ τῆς ἀργοπορίας

του φαγητοῦ.

(Ἐκ τῶν «Δραματίων τῆς Αρετῆς»)

ΤΟ ΥΠΟΓΕΙΟΝ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ

(Δειγματικά Αίγυπτιακά)

Ἐπέραν τινὰ παλαιὰς ἐποχῆς, χιλιετηρίδας ἔτη πριγένη ἐλαία τῆς Παλλάδος ἀγαψή ἐπὶ τοῦ Παρθενῶνος, ἡ βασιλίσσα τῆς Διγύπτου Νίτωχρις, ἔδειν εἰς τὰ ἀνάκτορά της μεγαλοπρεπες συμπόσιον, ἐπὶ τῇ δωδεκάτῃ ἐπεταῖῳ τῆς εἰς τὸν θρόνον ἀναβάσεως της.

Οὐδέποτε ἵσως ἐπὶ γῆς ὑπῆρξε γυνὴ παραδοξοῦ τέρα ταύτης πάντοτε σκεπτική, πάντοτε μονήρης καὶ ἀποφεύγουσα τὰς τέρψεις, μόνην ἀσχολίαν εἰχε, κατὰ τὰ ἔτη τῆς βασιλείας της, τὸ νὰ ἔργαζεται πρὸς ρύθμισιν τῶν πραγμάτων τοῦ κράτους αὐτῆς η νὰ μεταβαίνῃ ἐν Γιζή, καὶ διὰ τῶν ἰδίων τῆς διμετάνων, ἐπιτηρῆ τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς τρίτης πυραμίδος ἢ δοποί ἡγείρετο ἐκεῖ κατὰ προσταγὴν αὐτῆς. Καίτοι δὲ πρότοις τῆς εἰστος δὲν ἦτο ἀσυμβίβαστος πρὸς τὸν χαρακτῆρα καὶ τὰς δέκας τῶν Αίγυπτεων, περιφρονούστων τὰς τάρψεις τοῦ βίου, διὸ θεωροῦσιν ὡς τὴν προτερασκευαστικὴν ὅδον τῆς τρίτης πυραμίδος δὲν τῆς ἀληθεῖς ζωῆς, τοῦ θανάτου, ἦτο δῆμος ἀσυμβίβαστος πρὸς δροσερὰν καὶ περικαλλῆ βασιλίσσαν, ξανθὴν καὶ κυανόφυλλον, ὅποια ἦτο η Νίτωχρις.

Αἱα τοῦτο δέ, καὶ διότι διὰ τῆς ευνετῆς αὐτῆς διοικήσεως ἐπανέφερεν ἡ Νίτωχρις τὴν τάξιν καὶ γαλήνην εἰς τὴν τεταραγμένην, κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους, χώρων τοῦ Νείλου, οἱ Αίγυπτοι, οἱ ἀποδίδοντες εἰς τοὺς Φαραὼντας τιμὰς, ἐθεωρούσιν αὐτὴν ὡς τὴν προσωποποίησιν τῆς Ἱσίδος. Κατὰ τὴν ἐπέτειον λοιπὸν τάξιην τῆς ἀνάστης, ἀσυνήθης κινητικὲς ἐπεκράτει ἀπὸ πρωΐας ἐν Μέμφιδι: διὰ μέσου τῶν κατ' ἀποστάτεις ἐγειρομένων παμμεγέθων συκομωρεῶν, τῶν ἀκακιῶν καὶ τῶν ψυχόκομων φοινίκων, τῶν ἐδῶ κατὰ συμπλέγματα καὶ ἐκεῖ μονήρων ἀνψυσμένων, ἔλεπε τις τοὺς σκυθρωποὺς αἰγυπτίους μὲ τοὺς λινούς των κροσσωτοὺς χιτῶνας, φαιδροτέρους τοῦ συνήθους, ὀδευόντας πρὸς τὸν γιγαντιαῖον καὶ πολύτιλον νεὸν τοῦ Όστριδος, πρὸ τοῦ διεσθίου ὑφοῦντο δύο τεραστίους ὕψους καὶ κατάστικτοι ἐξοργιστικῶν φυτῶν, καὶ δένδρων, ροδοδάφων, ροιῶν καὶ φοινίκων, ἐν μέσω τῶν ἐποιῶν ἐκάθησον ὁ διμίλος κιθαρῶν, ἀνάκρουσών μονότονον καὶ σοφαρὸν ἄσμα.

Οι κεκλημένοι ἥσχισαν νὰ προτέρχωνται, καὶ πρῶτος προστήλθεν δὲ Οθόδης, ἀπόγοιος τοῦ διμωνύμου Φαραὼν τῆς πεσούσης δυναστείας τῆς Ελεφαντίνης, φέρων χρυσοῦ φῆ χιτῶνα καὶ κροσσωτὴν ζώνην περὶ τὴν ὄσφυν, ἀφ' ἧς ἐκρέματο βραχὺ καὶ κυρτὸν ἔτιφος· τοῦτον διεδέχθη δὲ Χίδης, φέρων πλαστὴν βιστρυχώδη κόμην διήκουσαν μέχρι τῶν ὕδων καὶ πρόσθετον γενεάδα, στενὴν καὶ μέχρις ὁσφύος φθάνουσαν· εἴτα δὲ Πίφης καὶ ἄλλοι διάφοροι αἰγυπτίοι, φέροντες θυσσανῶτους χιτῶνας καὶ ἔχοντες τὰς κεφαλὰς οἱ μὲν κεκαρμένας ὡς ὥκας καὶ ἄλλοι κεκοσμημένας διὰ περιθέτου κόμης.

Η Νίτωχρις, λαμπρὰ, καὶ ἀκτινοβόλος, ἐκάθητο ἐν μέσῳ αὐτῶν, φέρουσα τὴν βασιλικὴν διάχρυσον πορφύραν τῆς καὶ διάδημα ἐπὶ τῆς ζωνῆς αὐτῆς κόμης, οὐδὲ τὸ ἔμπροσθεν μέρος παρίστα χρυσοῦ διένει. Ήταν πάντες οἱ κεκλημένοι συνήθησαν, η βασιλίσσα, ἐγερθεῖσα, τοῖς ἔνευσε ν' ἀκόλουθησσιν αὐτῆς, καὶ τοὺς ὁδήγει εἰρηνήτης, πρώτης στενὴν καὶ μέχρις ὁσφύος φθάνουσαν· εἴτα δὲ Πίφης καὶ ἄλλοι διάφοροι αἰγυπτίοι, φέροντες θυσσανῶτους χιτῶνας καὶ μακρῶν κλιμάκων, ἀφοῦ δὲ κατῆλθε πληθύνη βαθμίδων, ἔφεσεν ἐντὸς στενοῦ καὶ ἀμυδρῶς ὑπὸ λυχνίας φωτιζομένου θαλαμίσκου χύψασα χαμαὶ, ηνιαῖς

Δύο χωρικοὶ εἰσέρχονται ἐν τινὶ ζενοδοχείω τῆς πόλεως δύος γευματίσσων· μετὰ τὸ γεῦμα, τοῖς φέρει ὁ ὑπηρέτης δύο δόντογλυφίδας, ὃν τὴν μὲν λαβῶν δὲ εἰς τῶν χωρικῶν ἐντὸς τοῦ πινακίου του διὰ τοῦ περονίου, προσπαθεῖ νὰ τὴν κόψῃ μὲ τὴν μάχαιραν. Ο ἔτερος, εὐφυέστερος τοῦ πρώτου, ἀφοῦ ἐξήτησε διὰ τοῦ βλέμματος τοὺς παρακαθημένους, στρέψει πρὸς τὸν σύντροφόν του καὶ τῷ λέγει θριάμβευτικῶς· — Ἀμ δὲν τὸ τρῶνε αὐτὸν· τὸ γλύφον